

‘Het gaat erom dat je eerlijk behandeld wordt’

Margriet Donker en Jitse van der Wal zitten aan de grote tafel in Spoorzicht in Loppersum. ‘Dit hotel gaat binnenkort één jaar dicht,’ vertelt Margriet. ‘Dat is nodig om het gebouw te versterken.’ Soms is zo’n lange aanloop niet mogelijk. ‘Je kan zomaar uit je eigen huis gezet worden, omdat het niet meer veilig is.’

Een vriendelijke mevrouw zet de koffie op tafel. ‘De cappuccino is voor mij,’ zegt Jitse. Hij schuift het kopje wat dicht naar zich toe. ‘Toen ik hier in 2011 kwam wonen, ging het nog amper over aardbevingen.’ Margriet haakt erop in: ‘In 2010 is er in Appingedam een flinke aardbeving geweest. Ik was binnen en Eric was buiten en we keken elkaar aan: ‘Wat is hier aan de hand?’ Dat was een flinke beving, maar er was toen nog geen onrust.’

Machteloos

Beiden weten verdraaid goed wat de bevingen doen met de Groningers. ‘Wij hebben ongeveer 8 maanden in een tijdelijk huis gewoond,’ vertelt Margriet. ‘Ons huis moest versterkt worden. Eerst komen er allerlei mensen rondneuzen in je huis. Overal moeten ze kijken. En tot op het laatste moment weet je niet of het allemaal wel doorgaat.’

Jitse herkent dat. Hij praat als geestelijk verzorger met een heleboel mensen.

‘Het kan gebeuren dat de inspecteur om 4 uur meldt dat je huis onveilig is en dat je er om 5 uur uit moet zijn. En dan kun je niet meer terug, niet meer bij je spulletjes. Dan ben je de plek waar je graag oud wilt worden van het ene op het andere moment kwijt.’ Meestal gaat het anders. ‘Mensen weten dan al lang dat hun huis onveilig is, maar er worden geen knopen doorgehakt. Dat knaagt aan je. Ik heb mannen overspannen zien worden. Ze voelen zich verantwoordelijk voor hun gezin, maar staan machteloos.’

‘Mensen gaan kapot door de manier waarop de problemen aangepakt worden.’

Regie

‘Mensen gaan kapot door de manier waarop de problemen aangepakt worden,’ benadrukt Jitse. ‘Het gaat niet meer over de scheuren in de muur.’ Margriet knikt instemmend. ‘Nee, dat is het probleem al lang niet meer. Het gaat erom dat er duidelijkheid is en dat je eerlijk behandeld wordt.’ Het tweetal stoort zich aan het onbegrip. ‘Als je hier niet woont, weet je niet wat de impact is. In Den Haag zeggen ze: ‘De gaskraan gaat nu toch dicht?’ Maar de aanpak ligt nu alweer een hele poos stil.’

Hoe komt dat? ‘De regie is niet in handen van de Groningers,’ zegt Margriet. ‘De gemeenten en de provincie weten heel goed wat er speelt, maar er ontstaat een kloof met Den Haag.’ Jitse beaamt dat: ‘Er zijn nu eindelijk gemeenten die zeggen dat ze stoppen met het dansen naar de pijpen van Den Haag. In Delfzijl weigert de burgemeester de mensen te informeren over de stand van zaken. ‘Eerst moeten we zeker weten hoe het verdergaat.’ In Loppersum hebben ze wel inwonersbijeenkomsten gehouden, maar kunnen ze eigenlijk niks vertellen. Dat maakt de mensen kwaad. Er zijn kopjes door de lucht gevlogen. Ik had het ook gedaan,’ zegt Jitse.

Maaiveld

Margriet is kandidaat voor de Provinciale Staten. Is ze niet afgeknapt op de politiek? Ze staart even naar het kopje koffie. ‘Nou..., het is best lastig. Ik was

echt niet van plan in de politiek te stappen, maar toen het Staatstoezicht op de Mijnen verklaarde hoe onveilig de situatie in Groningen was, dacht ik: ‘Ik moet hier iets mee doen.’ Jitse: ‘De mensen die hier op de barricaden staan, komen hier van oorsprong niet vandaan. Dat zit hier niet in de volksaard. Steek je kop boven het maaiveld uit en kom op voor jezelf!’

Het is voor Margriet belangrijk dat de Groningers een grotere vinger in de pap krijgen. ‘Er wordt nu gewerkt vanuit wantrouwen. Ik heb soms het gevoel dat we neergezet worden als zeurpieten, die alleen maar op geld uit zijn. Dat is niet werkbaar. Geef de regie in handen van de Groningers, want die weten heel goed wat er nodig is. Het Nationaal Programma Groningen is mooi, maar laten we er eerst maar voor zorgen dat mensen veilig kunnen wonen.’